

ΕΠΙΤΟΠΟΥ

επιτόπου, επίρρ. [<επί + τόπος], επιτόπου· σε αυτόν εδώ το χώρο που βρισκόμαστε και αυτήν εδώ τη στιγμή, χωρίς την παραμικρή καθυστέρηση, εδώ και τώρα: «μόλις του ζήτησε τα λεφτά, του τα 'δωσε επιτόπου || όσοι συλλαμβάνονται θα εκτελούνται επιτόπου»·

- ατάκα κι επιτόπου, βλ. λ. [ατάκα](#)·

- έμεινε επιτόπου, σκοτώθηκε ακαριαία, ιδίως σε τροχαίο δυστύχημα: «καρφώθηκε με τ' αυτοκίνητό του πάνω στην κολόνα κι έμεινε επιτόπου»·

- τον άφησε επιτόπου, τον σκότωσε ακαριαία: «του 'δωσε μια μαχαιριά στη καρδιά και τον άφησε επί τόπου».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας